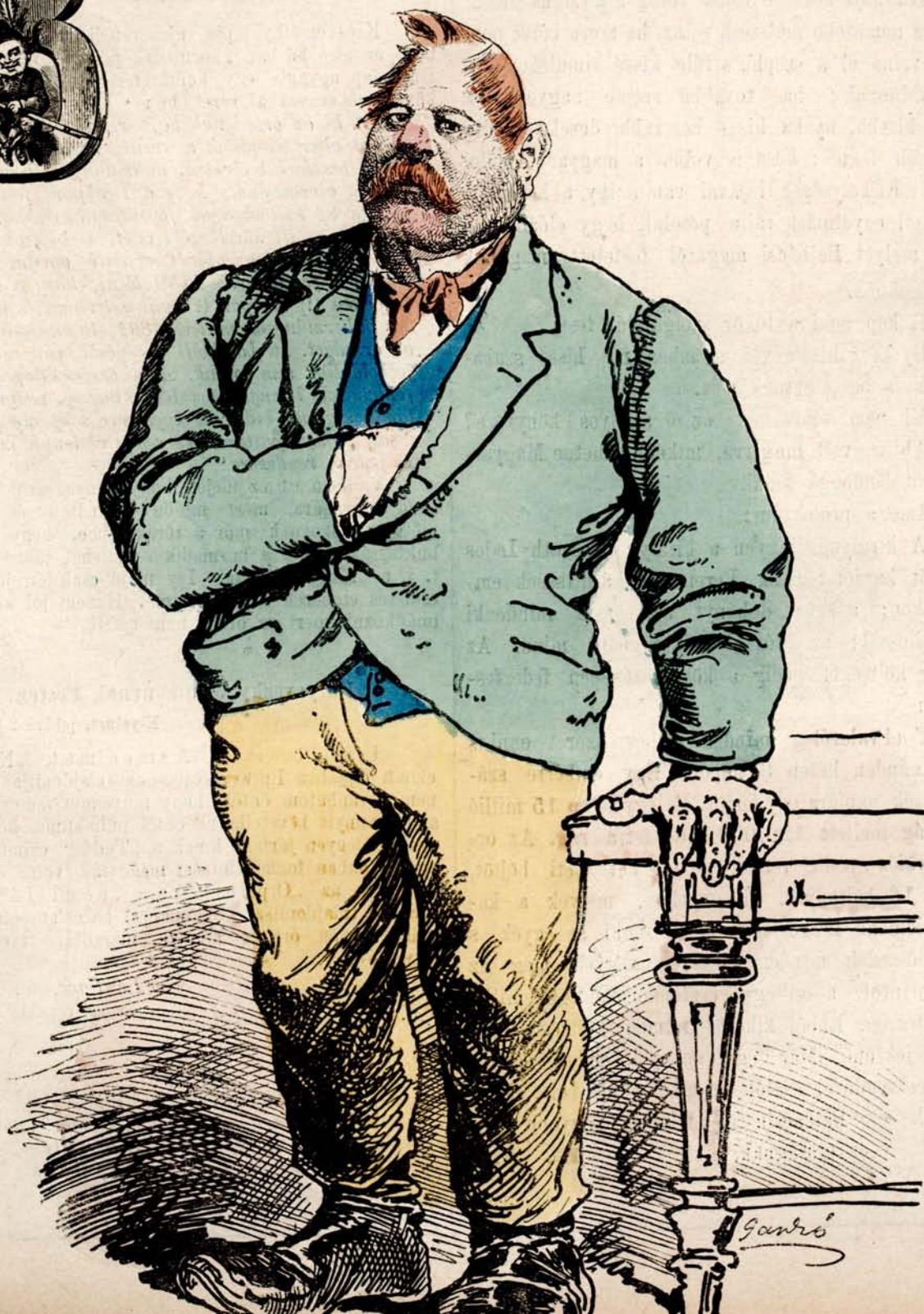

BORSSZEM JANKÓ

Báró Balbácsi.

Ha haja kevésbé volna görög klasszikus izlésű, ha orra nemesebb metszésű volna, ha arca bőrét nem lepte volna el a szeplő, s fülei kissé simulékonyab-
bak volnának; ha továbbá szeme nagyobb, a szája kisebb, nyaka kissé hosszabb, dereka pedig sudarabb lenne: kész is volna a magyar Apollo. De ő e csekélységek hijával van s így a képzeletnek kell egyetmást rajta pótolni, hogy előálljon a kép, melyet Balbácsi magáról festetett magának és másoknak.

E kép neki a tükör szolgálatát teszi.

Ily kész hízogóval szemben mi kissé szabadban is beszélhetünk róla.

Ki nem emlékszik az ő aranyos könyvére?

Abban volt megírva, miként lehetne Magyarországot boldoggá tenni.

Ime a projektum:

A királyné legyen a király; Kossuth Lajos penziót kapjon; Deák Ferencznek állíttassék emlékszóbor; a szűz dohányt apríthassa mindenki peniczilussal; az adót el kell engedni mind. Az ország költségei pedig a következőképen fedeztesenek:

Tud valemőleg minden ember szeret enni s eszik minden héten 8 napon. Egy emberre számittassék napjára egy forint. Ez egy héten 15 millió lakosság mellett 120.000.000 frtra rug. Az országgyűlés pedig rendeljen el két heti böjtöt, az az 16 böjtnapot. E napokon, melyek a kalendáriomban kékre festetnek, senki se egyék s az adószedők minden emberen vegyék meg az egy forintot, a mi egy esztendőben 240 millió frtot teszen. Ebből kikerül minden költség. Igen jó projektum. Már egy spanyol ember egypár száz esztendővel ezelőtt megbolondult bele. Megeshetik ez Balbácsin is minden nagyobb baja nélkül — az országnak.

B. J.

Papirkosár.

„Handabanda.“

Kecskeméthy lapja újra remél, mióta Sennyey báró az alsó házban „kormányképesse“ tette magát. Ezen lap ugyanis egy komárommegyei tudósítást a következő szavakkal vezet be:

„A ki az országnak hajmeresztő állapotáról fogalmat akar magának szerezní, ne az országgyűlési cifra beszédekét olvassa, ne is állapodjék meg annál a nagy vívmányánál, hogy a Deákpart fölirati javaslatára 84 szótöbbséggel fogadtatott el, hanem olvassa el az itt következő levelet, mely csak Komárommegye közigazgatását ecseteli ugyan, hanem: *ex uno disce omnes*. Ebből látni, hogy a híres (!) független (!) magyar (?) miniszterium, és a dicsőített önkormányzat mellett 1861 óta mennyire vittük az országot. Itt baloldali megyéről van szó, de a jobboldaliak sem jobbák. A mi összes állapotunk egy fénymázolt hazugság; valódi humbug, melynek csillámló szappan-buboréka egyszerre s ép oly gyalázatosan fog szétpattanni és semmivé lenni, mint III. Napoleon rendszere.“

Valóban itt az ideje, hogy Lónyai gróf vigyázni kezdjen magára, mert midőn Csernátoni és Kecskeméthy találkoznak már a törekvésben, hogy őt megbuktassák, akkor a harmadik sem lehet többé messze, t. i. a „Magyar Állam.“ Így majd csak létrejön a becsületes emberek miniszteriuma. Hanem jól kell hozzá imádkozni, mert az ördög nem alszik.

* * *

Bulyovszky Gyula urnak Pesten.

Elysium, jobbra 2-ik ajtó.

Uram, ön az én *Az modimat*, „Nefelejtés“ című lapjában Bulwer öcsémnek tulajdonítja. Miután nem kívánhatom öntől, hogy műveimet ismerje, legálább annyit követelhetne öntől publikuma, hogy Bulwerben legyen jártas, kinek a „Tudós“ című vegyes apróságokban foglalt intései megóvták volna önt attól is, hogy az „Orpheust“ ne a „régijó“ Offenbachnak tulajdonítsa. „Salamancái baccalaureatusomat“ pedig magán órákra ajánlva, maradtam tartozó indignatióval

Le Sage, m. p.
nyug. remekíró.

Hajh!

*Pénzügyünket nehéz baj üli,
Vajh mikor lesz a zavartól mentes?..
Rendes deficiz a rendkívüli
S rendkívüli deficizit a rendes.*

D E M E N T I .

„Gutta“ non cavat lapidem.

Uj nóta.

— Ajálva Német Berczinek —

Hódmező, Hódmező, Hódmezővásárhely
Nem dobálják ott meg a szélbalit sárral.
Tolnának, Hevesnek sehogy sem kellettél,
Hódmezővásárhelytt mégis követ lettél.

Szól a sip, szól a dob, a trombita is szól,
Üdvlövésre durran vakon töltött pistoly.
Szilágyit, a Virgilt, ki azért dobtátok,
Hogy jusson egy Német Kossuth után rátok.

Egy Német, két Német, három Német-uccsa,
Többet ér száznál is Están bá' kulacsca.
Mire az est leszáll, Berczi is mit használ?
Akaszsz fel, ha egyéb egy teli kulacsnál.

„Nincs fiam,“ így szólott beszédben a néphez,
„Örököm rád hagyom, mindenem tiéd lesz
Nincs nekem senkim sem ezen a világon,
Rá hagyom mindenem, minden adósságom!“

Hódmező, Hódmező, Hódmezővásárhely
Örökölsz, gazdag lész, csak türelmest várd el.
Hogy ha élsz, mit ő hágy, holtodiglan azzal:
Ne busulj, megáldva maradsz Németh-hassal.

Palaczky összes műveiből.

Ha körültekintek az európai nemzetek közt, csak egyben látok életképességet, csak egynek bizom jövőjében s ez az egy a cseh. Míg határainkon a német nemzet napról napra fogyóban van, mi terjeszkedünk a világ minden részében. Az európai nemzetek tőlünk kölcsönöznek már úgyszólván minden kultur-eszközt. Nem akarok azon cseh pimaszokra hivatkozni, melyek föltalálása által a cseh nemzet a francziát is kitolta föteréről — a konyhából; fölsőleges a cseh gyémántra utalnom, mely veszélyes vetélytársa minden drágakőnek; sem a pilseni hirhedt italra mely a kőniginhofi kéziratnál is ősmertebb helyet biztosít számunkra a nemzetek emlékezetében — mindegyik nem utalok, hanem azt kétségtelenül állíthatom, hogy az összes világ fötehetségei cseh eredetűek. Lamartine családja cseh vala, őst hitták Clam-Martinnak (*innen Clam-Martinitz*); Andrássy, kit kutatásaink cigány eredetűnek mutattak eddig, mostani kétségtelen fürkészeteim szerint cseh származású — Andricsek; Milton nem egyéb mint Mltn, Byron = Brna, még az arabs Harun-al-Rasid sem egyéb mint Harun-al-Hradsin (*Hradsini Harun*). Hogy Petrarca Petricsek, Socrates Sokracsek, hogy a vizigóthok voltakép a Hügyecz nemzetség fiai, hogy a világrendszer föltalálója a methodikus Method, hogy a kaldái behemoth (*marha*) nem jelenthet egyebet bohemnél, stb. stb., mind-ezek vitán fölött álló dolgok.

Mily bőség! Mennyit adtunk a világnak! Ily nemzet örök életű. Máris megfészeltük magunkat mindenütt s még a gögös magyarok fővárosában is annyira elszaporodtunk, hogy együletet alakítottunk s mindnyájan ami színházunkba járnak, melyet lelkes hazánkfia Kratochwill igazgat.

A többi nemzet — az orosz kivételével — fogyni kezd; a magyar ezer év múlva egészen kiveszett s hiteles számításaim szerint az utolsó magyar ember a 2184-ik év derekán fog meghalni. Az angol egy évvel későbbben 2185-ik év jun. 13-án; az utolsó német már 2176-ik év aug. 4-en éjjeli 12 óra 12 perczkor fog kiveszni.

Shakespeare jó volt, midőn Csehországot a tenger partjára helyezte, mert csakugyn tengerek fogják végeinket mosni; addig is pedig tartunk szemlét a világ minden nyelvében s azon meggyőződésre jutunk, hogy nemzetünk műveltsége mély nyomokat hagyott még a legtávolabbi népek nyelvében is.

A szomszéd német persze tőlünk lopogat, így a Zwetschke nem egyéb, mint Csehvecske; Scheere = csehre; az olasz cicerone (*kiejtve csicsechrone*) világosan magában hordja a cseh szót; a spanyol csekáj hasonlóképen; a görög sziget Cefalone „Csehfalu“-nak *) görögös kiejtése; a francia író Cherbuliez = Csehrbulicz; hogy Dominique szigetének lakói csehek voltak, mutatja a francziás helyesírással írott Dominik név, mely cseh eredetűt (*Komornik, Kopernik, bujniik*) magán viseli. A magyar nyelv megépséggel minden negyedik szava a csehre utal: csere-

bogár, cser, csere, Csernagóra, Csernátoni, cserbli, csepp (*cseh-epp*), csel (*cseh-el*), csemege (*cseh-mege*), csecs (*cseh-ecs*), csekély stb. Hogy a karvaly egyik fajrokon tisztá mienk, mutatja neve: véreseh, mely ugy volt jósmadara Zsiskának mint a kurul Árpádnak. De mit mondom Árpádnak?! — hiszen Hugo Victor adományozása folytán ez is a mienk. To jeszt faktum!

De ki győzné a példákat végig elsorolni? Amely nemzet ily nyomokat hágy maga után a történetben, az van világalomra hivatva!

Están. Palaczky azt jósolja, hogy Magyarország nem fogja főnállásának második ezredét megérni.

Sanyi. Bolond beszéd. Kár hogy olyan szép neve van annak a fene németnek.

Están. Kem német a, hanem cseh.

Sanyi. No hát azért is beszél ilyet a nyüstyt, mert

muszka vutki van abban a kulacsokban.

*

Különben ha nem érjük meg, hát mi még végre is csak akkor leszünk csehül.

Orvosi jelentés Miletics gutájáról.

Október 19-én a déli órákban kezdettek fölmerülni az első nyugtalanító tünetek. A torok száraz, a hang rekedt, a garat egészen ki volt szikkadva. Heves szomj gyötré a beteget, de a víz undort (*hydrophobia cronica*), a limonádé és málnalé iszonyt gerjesztett. A beteg, ki e bajnak már gyakran volt alávetve, nem ijedt meg, hanem szokott szereit használta, nevezetesen:

Rp:

Expressionis vitis viniferi.

Quantum satis.

Da: ad butelliam quatercamve.

Signa: Minden félórában egy itczével.

E szer hatása a rendes volt. A szomjuság eleinte csillapult, utóbb ismét fokozódott. A beteg egész nap szorgalmasan szedte az orvosságot. Este álmoság (*somnolentia*) jelentkezett, vértolulás az agy felé (*congestio*), és nagymérvű kékülés (*cyanosis*) az orrban, közben perczenetnyi exaltatio is észleltetett vad fölkiáltásokkal, hadonázással (*chorea minor*) és az ideg-

*) Hátha épen „csehfalu“-nak?

kórosoknál néha előforduló éneklési görcsökkel. Ekkor a jelenvolt orvosok érvágást rendeltek — egy a helyszínen akadó hordón; de miután ebből körülbelül egy akó vérvörös folyadék ürített ki, a betegség tünetei még inkább fokozódtak. Csakhamar görcsös tánczra lendült a beteg (*chorea major*) és szerb nemzeti tánczokat lejtett, miközben örültségi rohamok (*insania, dementia*) is álltak be. A beteg nyelve fékezhetőségét elveszté (*ataxia lingua*), félrebeszél s nagyságkóros rohamokat (*grössenwahn*) kapott, melyekben magát szerb császárnak hitte s kiváltképen a karloviczi gyűlésről és ürmösről fantazirozott.

E paroxismus egész éjjel tartott. Október 20-kán reggel felé a betegség fiziognomiája egészen megváltozott. Az idegzet tulizgatottságára reactio következett. Bágyadtság, utóbb eszméletlenség (*sopor*) állott be s a beteg eldült (*katalepsia*.) Ily állapotban feküdt október 20-án és 21-én egész nap; mozogni éppenséggel nem bírt (*paralysis*) s az életnek semmi jelét nem adta.

Végre október 21-kén este felé ismét föl kezdett eszmélni. Első érzete a szomjuság volt, melyet azonban egy itcze „extractum vinosum vitis-“sel könnyen eloltottunk. Erre kinyitá szemét és nehézkese n fölkel. Egy adag hering (*clupea harengus*) állapotában jelentékeny javulást idézett elő s azóta a beteg minden veszélyen túl van.

A mint mindezekből kitünik, a baj nem más volt mint: idült szomjcsillapvágyból eredt garataszály erőszakos elnyomása által szült heveny borlélmérgezési roham. Azon hirt tehát, mintha Mileticset agyszélhűdés érte volna, határozottan üres alkohol mány n a k nyilváníthatjuk.

Prof. Janko Piperkovic, m. p.

Dr. Krtsmáry, m. p.

Dr. Pantsits, m. p.

CSODABOGÁR.

— Magyar izraelitó stylus. —

Kegyés Araim!

Fülelésem szerint több bazafi M. királyi fő felügyelőség ügynöqsége, általo egy Vasúti üzrettség olkalmával megajánlatván, alázatosan esedezem tehát, miszerin. A és B. bizonyoságim szerint B. Közsgben születtem is felisnevélkedtem, ambar magyar és nimet nyelvet is irni olrasni todok, azonban pedig B. Anyakönyv kivanota szerint a hadküteletezetség alol mentve meg vagyok, bátorokodom tehát a nagy Miltóságu kegyes Uraság előt esedezni sziveskedjék alázatosan alánt jegyzetett nagy kegyelemből egy Vasúti üzrettség olkalmával megboldogitadni S. mint hogy Beregszászból Husztik mig öres lévén minden alázatsággal elfogadom, melyirt hól.ig köszönetet tartozni küteles leszek. Mely hadolattal maradván mentől előbbi visszanozás elvarakozva B. Megye I. közsgben lakozó, ligazatas esedező

Szólója

T. H.

Ki akarja igazgatni a vízvezetékét?

A vízvezeték igazgatójának állására a városhoz 777 kérvény érkezett be, melyek közül főlemlítjük a következőket:

Hanselmayer Nep. János könyvkötő-mester ajánlkozik reá, mert műhelye a műgyetem mellett lévén, ő a polytechnikusok tankönyveit már tíz év óta köti be s ezáltal a szükséges technikai képzettséget rég elsajátította.

Bier János könyvnyomdász ajánlkozik, mert a legelterjedtebb pesti lapot nála nyomják; ha pedig őt megteszik igazgatónak, ő nem fog többé semmi panaszt ki nyomatni a vízvezeték ellen; a miről pedig nem panaszkodnak, az mindenesetre jó.

Hasenfűz Mihály kövezőmester is ajánlkozik igazgatónak, mert ő oly erősen meg fogja csinálni a kövezetet, hogy a vízvezeték aztán sehol sem buggyan ki a föld alól.

Csicsóka Márton koreszmáros arra alapítja kérvényét, hogy ő sohasem iszik vizet, hanem mások italának szájja, ezért tehát nála biztos lehet a város, hogy ő sem nem fog nyalakodni a vízből, sem meg nem szőkik vele, hanem teljesen megbízható igazgató lesz.

Lencsés Nikodém optikus azt hozza föl ajánlatul, hogy az ő szemüvegei oly jók, miszerint velők rögtön meglátja a vízben a férgeket.

Szitakötő Dénes polgári szitakötő azt igéri, hogy ha őt megválasztják, ő a vizet mindig meg fogja előbb szitálni, mielőtt a csövekbe eresztí, úgy hogy a víz tiszta lesz mint a lángliszt.

Zsák Gellért, gellérthegyaljai dunai molnár is concurrál azon alapon, hogy ő eddig is más malmára hajtotta a vizet, mert az ő malma van a legfölső helyen, tehát a víznek más garatjára való hajtásában is kétségtelenül vannak már latba vethető antecedentiái.

Pemzli Rafél szobafestő bátorokodik arra figyelmeztetni, hogy ő aquarellben is igen kitünő művész, úgy hogy a vízvezetékét méltán bízhatják az ő esetjére.

Füzy Daladár, vízműszaki képzettségének bizonyoságával beküldi összes verseményeit, melyek „folyékonyaságával“ a vízvezetéké jelenleg sehogy mérközhetik.

B. Morfondy Mirabilis beküldi színezett fényképmását, melyből kitünik, hogy neki vöröses-szöke szakála van s így ő méltán sorakozhatik az angol szakfériak közé; ha azonban épen szükséges lenne, ő kész volna le is borotváltatni szakálát az igazgatói állomás kedvéért.

Siebenmeilenstiefel Alexander biztosan hiszi, hogy le fogja győzni a többi pályázót, minthogy ő Európa minden nagyobb városában járt s mindenütt ivott vizet, úgy, hogy az ő tapasztaltsága a vízi ügyekben kétségbevonhatlan.

Lindley William késznek nyilatkozik elvállalni e terhes állást, s úgy hiszi, hogy a város az ő képességéről teljesen meg lesz győződve; ő ugyanis most megmutatta, hogy igen jól tudja, miképen nem kell vízvezetékét igazgatni, természetes tehát, hogy azt is legjobban kell tudnia, micsoda ennek az ellenkezője.

V a k á c z i ó.

„Die vier schlimmen Buben“

Herbst, Brestl, Deml és Giskra, a pesti cursusról ismét a bécsi egyetemre szaladnak.

Legújabb kalapdivatok.

Szép szemébe nem süt a nap
Ha az orrán van a kalap.

Divat mozdul, kalap vele,
Alá a búb így kerül.

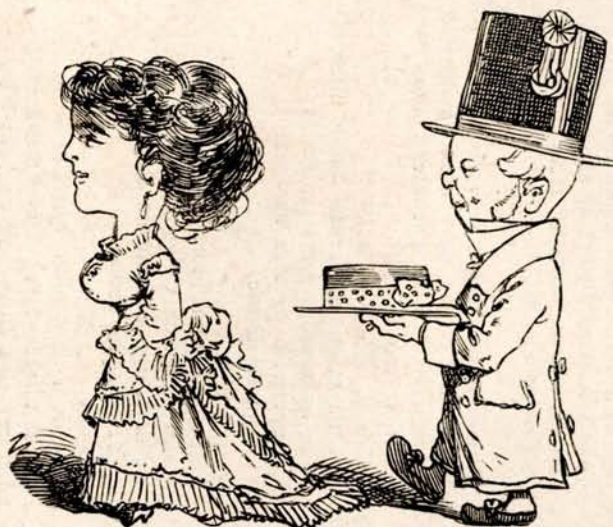
Divat szalad, csak úgy szuszszan,
Kalap hátrafelé csuszszan.

Ez a rangos, finom illem:
Kalap a tarkóba billen.

Itt már csak úgy szép a kalap
Ha ott fityeg a konty alatt.

De a legnagyobb „chic” máma,
Ha így hordozzák utána.

HORATIUSBÓL.

— A Kisfaludy-társaság által megkivánt alakhű fordításban. —

Ad Augustum Caesarem.

Iam satis terris nivis atque dirae
Grandinis misit Pater: et rubente
Dextera sacras jaculatus arces
Terruit urbem:

Terruit gentes, grave ne rediret
Saeculum Pyrrhae, nova monstra questae,
Omne cum Proteus pecus egit altos
Visere montes:

Piscium et summa genus haesit ulmo,
Nota quae sedes fuerat columbis
Et superjecto pavidae natarunt
Aequore damae.

Vidimus flavum Tiberim, retortis
Littore Etrusco violenter undis,
Ire dejectum monumenta Regis,
Templaque Vestae.

Iliae dum se nimium querenti
Iactat ultorem: vagus et sinistra
Labitur ripa (Jove non probante) U-
xorius amnis.

Császár Ágostonhoz.

Már elég földnek havat és kegyetlen
Jégesőt küldött apa és vereslő
Jobb kezén sok szent hajigálva várat
Rémlete tányért.

Rémitett népek', nehogy újra jöjön
Pyrrha százéved, panaszolta uj szörny,
A mikor Proteusz teregette barmát
Hegyre vizitbe.

És halak legfőbb neme függé szilfán,
Nóta, mely lakhely vala vadgalambnak,
És felülhajtott remegő uszának
Tengeri dámák.

Láttuk a szökét Tiberist retortán,
Partjain Etrusk, az erőszakos hab,
Menni rombolván szoborát királynak
S temploma Vesztát.

A belét, mig őt, ki nagyon panasza
Hányja boszulót, nehezen senyére
Lából a partján, Jupiter se próbált
Viz feleséget.

Reményi uti naplójából.

Ösgombóezi 186*

Tetszettem megérkezni s beszálltam Birkay Türelmém barátomhoz. A vállára csapva azt mondtam: „Tudd meg, hogy a haza legboldogabb emberévé teszek. Két hétig nálad fog lakni Reményi!”

Két heti eredmény: két antik gomb, egy zománcozott szelencze, egy kapsos biblia. Megérnek összesen 150 ftot; sovány aratás! Szerencsére utolsó nap egy előkelő asszony keblén megpillantok két szép melltűt. Oda rohanok — a nő sikolt — én kebléhez nyulok — a társaság sápad — én letépek a melltűket, kabátomra tűzöm, kirántom a vonót s rárántom a „Repülj fecskét . . .” oda lettek a tűk. A lelkesedés akkora volt, hogy kézcsókolás közben még egy gyűrűt is lemuzsikáltam tulajdonosáról. Ez is a fecske után repült. Ime a zene hatalma. Régi pajtásom Orfeus komisz utszéli köveket s otromba nyers fákat mozdított ki helyéből. Ez még akkor volt. De én drága köveket s fa-ragványokat lóditok ki helyükből. Hiába volna vonó a kezemben? S miért volna az én szerszámom hegedű, ha hozzá nem hegedne az, ami nekem tetszik?

*

Szamaróez 186*

Jó talaj — az emberek tudnak még lelkesedni s mindenkinek van valamicskéje a muzeum számára. Mikor

a terembe lépek, meglátok egy antik órát — oda megyek s megállítom: „hadd jelezze az órát, mikor Reményi e hajlékot megtisztelte; s hogy méltóbb helyen jelezze ez órát, elviszem a muzeum számára magammal.” A házigazda, vén ázsiai szittyalétére is szabódott, mit az ősi erkölcsök hanyatlásaként nagyon fájaltam. A berzenkedőt azonban egy „ezt a kerek erdővel” letorkoltam. Hát csak az a Bakony nem birhat monopoliummal! A kerek erdőben is van ám vállalkozási szellem!

*

Tökfűlköd, 187*

Házigazdámtól kedveskedtem magamnak még a következő antiquitásokkal: farkasbunda, egy pár botos, két döböny lekvár és zsiradék, egy alkalmas klistély, török szablya, három csibuk, egy ódon nyereg és fél tucsat flaneling. Nem akartam elfogadni; de ezek a naiv lelkek buta jószívűségükben még arra is kértek, hogy mielőbb látogassam meg őket ismét. Ők akarták.

*

Baromlak, 187*

A haza minden előtt! Föllelkesítettem még az idevalókat is; agyon voltak élvezve, gyönyörítisan potyogtak szanaszét . . . A mint a Rákóczy dobosait doboltatom a rézhurron, merengő tekintetem egy kitűnő Potteren akad

meg, mely ott lógott a falon. Hogyan kerül ide Jean Potter? tündöttem magamban. Staccato, aló mars, jöjj elő! Pizzicato, en avant! Flageolet, nurráh! S én nem tudom hogyan, hogyan nem — azon vettem észre magam, hogy a derék flámus a nyakamba ugrott. Hja! Most értem csak, miért vagyok én művész. Mert minden mű utánam vész. Ez az! Tehát meg egy kapariccio szótán — allugro!

Malepartus, 187*

Ma nyaralómban hegedünyögve olvasgatom nyirettyüm nyerettyümeinyeit, midőn a postás hozza a „Magyar polgár“ legujabb számát, melyben hegedüm elragadó hatását élzelel egy anonymus és azzal vádol, hogy

a muzeum részére rámbizott fiddlei-komisztelel hegedültem s küldtem őket Bécsbe kóta-vetyére. Mily félremagyarázása a hazafiságnak! Hiszen csak e réven is dicsőséget akartam szerezni hazámnak, mely az ódon-ságokban oly kiváló helyet foglal. Igy bánnak az „ország primásával!“ — mert én vagyok az és nem Simor. Mi is egy főpásztori sip az én violincziámhoz képest! Kibujdosok az ily hálátlan nemzet kebléből, melynek csak javát kívántam s viszem magammal mindamellett drága emlékei. Leszek ezután solohegedüs az angol királyné udvarán! (A Deák-utczában, ugye? B. J.)

Kép a delegációból.

W-n. . . . szeretnék Elihu Burrit lenni és béke-angyal gyanánt országról országra járni a béke olajágával kezemben s buzogni amellet, hogy szüntessenek meg az állandó hadseregek.“

„A közös hadnagy.“

A magyar delegációnális hadügyi albizottság jelentésének 2-dik lapján szörol szöra olvasható a következő:

„A bizottság utasítja a közös hadügyminiszer, hogy a közös hadnagy élelmezésének kérdését még az 1874-ik évi költségvetés előterjesztése előtt, oly független bizottság által tanulmányoztassa, mely az adminisztratív organumokat is kihallgathassa ugyan, melynek tagjai azonban a ministeriumtól teljesen független egyének legyenek.“

Az ember szinte hajlandó volna sajtóhibának nézni a „hadnagy“-ot és helyébe „hadnak“-ot téve, plausibilisnek is látszik, ha nem a kis Pulszkyra, „a közös hadnagyra“, történe itt határozott vonatkozás, a mi a nagy mérvű intézkedést eléggé kimagyarazza.

Apró kérdések a tévmenteshez.

Ha pater Huljevics Pál Zakáriás, a bécsi gyóntató-kertben (práter) tanusított tevékenységeért három napi fogságra ítéltetett, hány nap mulva fog mint vértanu beatificaltatni?

Ha a Bertalan-éj gyilkosaiért évenkint ájtatos imát végeznek Rómában: miért nem excommunicaltatnak az acatholica bábák?

Az embernek mennyit kell inni a lourdesi „l'immortelle“ nevű forrásból, hogy üdvezüljön? S hány üvegre van szüksége, hogy az *Immortellirium tremens* belé üssön?

„Nem akarta megszegyenyiteni!”

— A d o m a. —

A 30-as években gf. Sándor Mórícz Bécsbe utazván Budáról, Gönyön a híres Huránszki fogott be a grófnak. Midőn Győrrött az „arany bárányba” bepattant, az ostorhegyes lerogyott.

— No Huránszki, mond Sándor, megdöglött a ló.

— Megdöglött az kegyelmes uram már kívül a vámon — de csak nem akartam megszegyenyiteni azzal, hogy az utban maradjon.

VIDÉKI TROMBITA.

— Pikáns levélke. —

Debreczen, október 25.

Kedves Borsszem Jankó ur!

Ösmerve önnek a nők iránti lovagiasságát, egyesesen önhöz folyamodom panaszommal. Öt hete, hogy elhagytam a fővárost s ide jöttem, azon szándékból, hogy itt olcsóbban megélhessek. De szörnyűség, a menyit kell szenvednem! Rövid ittlétem óta negyedik lakást béreltem már, mert mindenütt üldöznek a debreczeni Thaisz kapitány vitézei. Itt hiába mutat fel a nő pénzvagyont, melyből megélhet. Itt szükséges, hogy vagy férje, vagy mestersége legyen. Mit volt mit tennem? — ipar-engedélyt kellett váltanom masamódságra. Pedig soha életemben nem varrtam kalapot. Képzelve ezt a compromittáló esetet! (Ha a masamódságra tetszik érteni: az, olyanul legalább is van oly tisztességes mester-

ség mint az ügyvédség. Szerk.) Hja bizony, az ugy van, mondja tegnap a fodrászéném. Nekünk is meggyűlt a bajunk a mostani rendőrséggel! Ha például valamelyik fodrász-leány, nő helyett férfiru veti, nem szemét, de a sütviasat: rögtön kiutasittatik a városhól. Hát kérem, már most mit szól ön ehhez? Igy üldözik itt a nőket! Igy értelmezik az iparszabadságot! Sok panaszom volna még, de attól félek, hogy ezt sem hiszi el.

Tisztelője

J—

pesti ügyvédné.
U. i. Még megsugom Önnek, hogy nem a bátor és erélyes S. ur a főkapitány, a ki önt kilopta volt a vasutra, hanem K. ur az alkapitány az én üldözöm.

Népszínházi monogramm.

Molnár **GY**örgy
iklósi ula.